

I dag er det anderledes, og den viden og forskning, som har ført frem til bl.a. de forskellige former for kunstig befrugtning, vi kender i dag, har også åbnet for nogle andre fantastiske muligheder, dels for yderligere forskning i livets opståen, dels for barnløshed og også for udvikling af nye behandlingsmetoder for en række meget alvorlige sygdomme. En udnyttelse, eller man skulle måske i første omgang sige udvikling, af de mange muligheder kræver, at det tillades at forske i stamceller, og størst potentiale vil der være, hvis det tillades at forske i embryonale stamceller.

Stamceller bruges allerede i dag til sygdomsbehandling, men det er stamceller udtaget fra f.eks. knoglemarv eller blod, specielt navlesnorsblod, og det er der altså ikke de store etiske problemer i.

Det er der derimod i spørgsmålet om forskning i embryonale stamceller, en forskning, der forventes at kunne give indsigt i de tidligste trin i menneskets udvikling, f.eks. viden om, hvad der går galt, når svære misdannelser udvikles. Men forskning i embryonale stamceller forventes også at lede frem imod helt nye behandlingsmetoder, bl.a. for alvorlige sygdomme som Parkinsons syge og visse typer sukkersyge.

De spørgsmål, der skal tages stilling til i hele dette problemkompleks, er bestemt ikke lette. Der findes ikke noget svar, der er mere rigtigt end andre, og jeg tror, at hver eneste af os er i oprigtig tvivl om, hvor langt vi skal gå, hvor mange og hvor store bidder vi skal tage af frugterne fra kundskabens træ.

Vi har fået et fantastisk godt grundlag for vores overvejelser i form af rapporten fra Genteknologiudvalget og i Det Etske Råds stillingtagen til Genteknologiudvalgets spørgsmål om regulering af forskning i og anvendelse af stamceller.

Kl. 16.45

I Det Konservative Folkeparti er vi meget glade for, at der lægges op til en offentlig debat om emnerne, og at der bliver afholdt en høring først i det nye år. Vi har ikke som gruppe, og jeg har ikke som ordfører taget stilling til alle de forskellige spørgsmål, der rejses. Men jeg vil gerne komme med nogle af de overvejelser, jeg vil gøre mig frem til den dag, hvor jeg bliver nødt til at tage stilling.

Noget af det helt centrale er, om man kan tillægge fosteranlægget, altså det befrugtede æg, status af liv i betydningen menneskeligt liv. Hvis ja, skal det så regnes som et menneske? Har det

krav på beskyttelse, beskyttelse imod hvad? I dag er det beskyttet imod at blive brugt til grundforskning, men ikke imod at blive kasseret og smidt væk, hvis det er tilovers.

Skal forældre, altså det par, der har leveret henholdsvis ægget og sædcellen, give deres samtykke til, at det, der kunne være blevet til deres barn, må bruges til forskning? Skal de give deres samtykke generelt eller til en specifik forskning?

Jeg kan se, at lampen lyser nu, så derfor vil jeg kun sige, at der er et par ting, jeg i hvert fald godt vil slå fast allerede nu. Jeg kan ikke under nogen omstændigheder acceptere, at et æg udtages af en kvinde og befrugtes alene med det formål, at der skal kunne udtages stamceller af det til forskning. Når et menneskeæg befrugtes, skal hensigten være, at der skal komme et barn ud af det. Derimod ser jeg ikke nogen etiske problemer i forskning og behandling, der bruger stamceller, som ikke er embryonale.

Margrete Auken (SF):

En af farerne ved den her type debatter er de mange løfter om fantastiske helbredelsesmuligheder for alvorlige sygdomme, hvis blot ...

Disse løfter lægger dels et pres på os som lovgivere – hvordan kan du dog sige nej, når man tager de mange muligheder i betragtning? – og dels skaber de hos syge og deres pårørende store forventninger, som ofte enten har meget lange udsigter eller er løbsk fantasi.

Et eksempel på det første er genterapi mod f.eks. cystisk fibrose, en behandlingsform, der måske ikke er etiske betænkeligheder ved, men som har vist sig langt vanskeligere end forudset. Og det andet møder vi i forventningerne om at kunne skabe nye organer med patienternes egne gener ved terapeutisk kloning. Det har i hvert fald *meget* lange udsigter.

Men det sker jo, at løfterne holder. De handlinger, der er blevet mulige med voksne stamceller, er fantastiske, og der ser ud til at være meget fremtid her, meget mere, end mange for få år siden troede. Og på lidt længere sigt er det også dem, man under alle omstændigheder må satse på, da det ikke bliver muligt at skaffe tilstrækkeligt med kvindeæg til sygdomsbehandling eller for den sags skyld til terapeutisk kloning, uanset om de nuværende restriktioner på ægdonation forsvinder, og uanset om man tager, hvad man kan få af æg fra pigeaborter.

Så kunne vi jo næsten risikere at komme i den situation, at vi ville lægge et pres på ulandenes